

i enkelte Retninger, og at mange unge Mænd grebne heraf hellige sig til Videnskaben og med Iver arbeide i dens Tjeneste. Et saadant virksomt, videnskabeligt Liv yttres sig for Tiden hos os paa Naturvidenskabernes Omraade, og det forekommer mig, at der vel kunde være Anledning til under saadanne Tider at give lidt mere rundeligt, end man ellers vilde være tilbøielig til. Den ærede Drdsfører udtalte imidlertid, at skjøndt man ikke her i Lønningsloven vilde gaae ind paa Ansættelsen af en fast Assistent, saa kunde man maaskee komme Duffet imøde under en anden Form, og han meente vel hermed, at der ved Finantsloven kunde bevilges en Løn for den omtalte Videnskabsmand, saalænge han virkede ved Museet. Jeg for mit Bedkommende kan nu ikke Andet end fastholde, at Museet i Virkeligheden trænger til en saadan fast Assistent, men kan det ikke være anderledes, saa er jo imidlertid for længere Tid Savnet derved afhjulpet, og jeg maa derfor takke den ærede Drdsfører, fordi han er kommen os saameget imøde; naar Sagen maaskee i sin Tid kommer frem paa Finantsloven, haaber jeg da, at den ærede Drdsfører vil understøtte den. Jeg kommer nu til det brændende og saa ofte omstridte Spørgsmaal om Examen-commissioner. Den ærede Drdsfører udtalte sig saa vidtløftigt og bragte saa forskjellige Synspunkter frem, at hvis jeg i saa Henseende vilde følge ham, vilde Discussionen derom optage mange Møder og mange Dage; jeg skal derfor indskrænke mig til i Korthed at fremstille min Opfattelse af dette Forhold. Det er jo et Spørgsmaal, der hverken er fra idag eller fra igaar. Det er for længe siden fremkommet her i Thinget, ja, dets første Fremkomst ligger meget længere tilbage i Tiden. Da jeg ikke huffer seil, blev der i Maret 1831 eller 1833 nedsat en Commission fra Regjeringens eller Universitetsdirectionens Side til at behandle Spørgsmaalet om, hvorvidt der ikke ved den juridiske Examen var Anledning til de at overdrage Examinationen til en

Examenscommission, og det var ikke underligt at det fremkom dengang, thi Examenscommissioner er en tydsk Indretning, og da vi i den Tid i langt stærkere Grad end nu gif i tydsk Ledehaand, var det naturligt, at man, da man saae, at Examenscommissioner blomstrede i Tydskland, meente, at det ogsaa maatte være noget Godt for os. Denne Commission, der blandt Andet talte Anders Sandøe Drsted blandt sine Medlemmer, kom imidlertid til det Resultat, at Forholdet ikke her som i Tydskland anbefalede saadanne Commissioner, og den udtalte, at den ansaae dem for skadelige baade for Videnskaben og for de Studerende. Siden den Tid har Sagen, saa ofte den kom frem, mødt Modstand fra Universitetets Side, og i de Erklæringer, der ere indhentedes fra samtlige Faculteter, have de alle, eenstemmig med Undtagelse af det theologiske, **eenstemmig** erklæret sig derimod, og i det theologiske Facultet var det kun een Professor, som erklærede sig derfor, men dog, saavidt jeg huffer, paa en Maade, der er noget forskjellig fra den, som her foreligger. Naar der er Tale om en Institution, der skal fremme Videnskabelighed ved Universitetet i Almindelighed og den videnskabelige Stræben hos de Studerende, saa forekommer det mig dog høist mærkeligt, at alle Professorer skulle være saa blottede for Sands i saa Henseende og have et saa skjævt Blik paa Forholdene, at der end ikke skulde findes idetmindste en Minoritet, som kunde see det Gavnlige, Oplostende og Forfriskende ved disse Commissioner. Jeg tillader mig derfor at troe, og jeg henholder mig i saa Henseende til, hvad min ærede Nabo (S. A. Hansen) forleden Dag yttrede i Fæstefagen, nemlig, at man dog i saadanne Sager, til hvis fuldstændige Forstaaelse nogen Sagkundskab er nødvendig, bør tage Hensyn til de i sær Grad Sagkyndige, at denne eenstemmige Udtalelse fra Universitetet, støttet af saa mange Mænd udenfor Universitetet, men som have Universitetsdannelse, maa have nogen Betydning og ikke saa let kan skydes tilside, som den